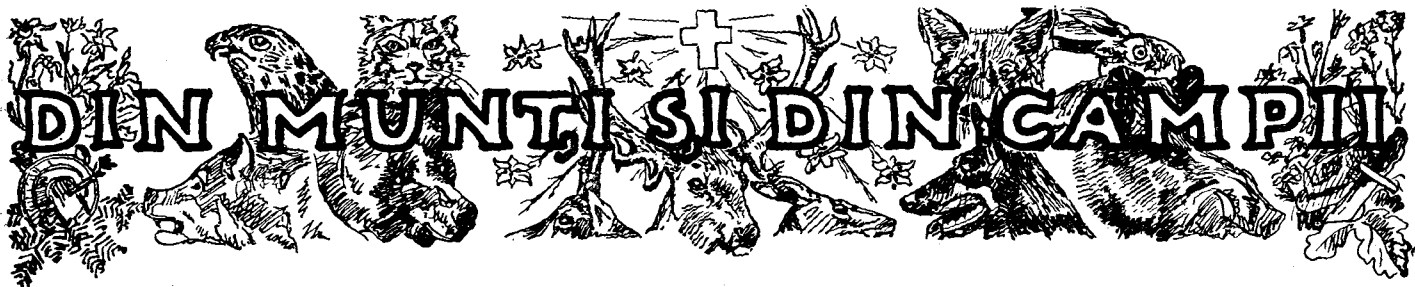

ANUL III-LEA
15 DECEMBRIE
1935 • No. 12.

VANATOARE-PESCUI-TECHINOLOGIE

CLUJ, STR. REG.
MARIA No. 36
UN NUMĂR 25 L.

Isprava unui cățeluș curajos

Țin să aduc la cunoștința cititorilor „Carpaților” un caz foarte unic, asupra curajului unui biet cățeluș, dela țară, fără pedigree și fără strămoși cunoscuți. În 28 Noembrie anul acesta, când țărănul Romulus Târnovan din comuna Hodoni (jud. Timiș), eși la arat, se luă după el cățelușul, un țânc de mărimea unui baset. Pe când țărănul ara, cățelul scormonea după șoareci, în apropierea stăpânului. Prin ceața deasă din aceia zi, țărănul arunca din când în când ochii să vadă ce mai isprăvește cățelul. Deodată observă, că o „namilă” de pasere răpitoare se aruncă asupra cânelui. Târnovanu lăsă caii în brazdă și alergă în ajutorul cățelului, — care de altfel era dresat să prindă, la nevoie, găinile din ogradă — și începu să-l asmuțească asupra vulturului care îl atacase. La apropierea țărănului, vulturul a încercat să se ridice și să o șteargă, — dar cățelușul îmbărbătat de stăpânul lui, l-a înhățat zdravăn, cu toate că paserea făcea uz cu energie de ghiarele ei puternice și de aripa, ce-i rămase liberă. La un moment dat chiar reuși să scape din gura cățelului, dar când încercă să se ridice în aer, cățelul a fost de nou asupra vulturului, înfășcându-l. Lupta aceasta înverșunată — care își schimba șansele din clipă în clipă, — a durat câteva minute, până stăpânul cânelui a reușit să pleznească paserea cu zbiciul și să o prindă. A dus-o de vie în sat, spre mirarea oamenilor. Măne-zi mi-a adus la Timișoara vulturul, ca să mi-l vândă și cu acest prilej mi-a și povestit peripețiile luptei. Vulturul, de altfel teafăr, este un *Cudalb*, de mărimea unui curcan și are o vrăstă de cel puțin 6—8 ani, cum am apreciat eu, după culoarea penajului și a ochilor bruni-gălbui (la cei bătrâni irisul este galben auriu), coada complet albă. Azi se găsește în volieră la Stațiunea Ornitologică Română. Țărănul mulțumit cu bacșișul pe care l-a primit, s'a întors vesel acasă, să-și vadă de cățelușul, care s'a întors rănit din războiu; — iar eu și mai mulțumit, am mai adăugat un episod din cele ce le știu despre vulturi. Prezentându-se ocazia voi mai scoate la iveală câte o întâmplare cu vulturi.

Prof. Dion. Linția

Forfecuțele roșii (*Loxia pyliopsittacus*, Bechst) s'au ivit din nou în Ardeal

Nu le-am văzut de un cârd de vreme. După raportul din 1935 a Dlui Hausmann Ernest (Aquila 1935), cu tot produsul bogat în cucuruzi de brad din 1926, nu au mai fost văzute în Ardeal.

La 10 Octomvrie 1935 s'a ivit în brădișul din grădina mea din Mănăstirea (jud. Someș) un cârd de 80—100 loxicare, care stă acolo și azi, 30 Nov.

Mănăstirea e situată la cca. 100 Km. de pădurile de brad ale Țibleșului, iar mai aproape nu se găsesc alte brădeturi.

Forfecuțele sunt de fapt unele din pasările noastre cele mai interesante. Numele și l'au primit dela ciocul lor, ce are vârful încrucișate fie spre dreapta fie spre stânga. Alte pasări cu un asemenea cioc încrucișat nu s'ar putea hrăni, forfecuțele însă numai cu ciocul astfel încrucișat în urma deformării mușchilor poate culege sămânța cucuruzilor de brad. Se cațără pe cucuruzii de brad ca și papagalul, cu capul în jos, întrebuintând de multe ori pentru cațărare și pliscul superior.

Culoarea penajului bărbătușului variază după conținutul în vitamine a alimentelor între limoniu și carmin. Clocitul, contrar celorlalte păsări, îl face de obicei în lunile Noembrie—Decembrie, când puiilor ce ies din ouă, după un clocit de 14 zile, le poate asigura sămânța de brad necesară hranei.

Patria și-o are această pasere de fapt în nordul extrem, însă fiind o pasere hoinară, nu se leagă nici de locurile de cuibărit, ci se oprește pe timp mai îndelungat și clocește chiar în locurile unde găsește hrană mai abundentă.

Rog On. cititori și colegii vânători ca pentru culegerea de date să binevoiască a-mi semnala prin revistă locurile de surveniență, mărimea cârdurilor și eventual locurile de clocit ale forfecuțelor.

C. Carol Kornis

Cei trei

A picat un strat de zăpadă de o palmă în ultima zi a lunii Septemvrie 1906. La repezeală am făcut controlul de aceea zi la inventarierea buștenilor, cu care am fost însărcinat, și am plecat grăbit, să citesc ceva din cartea naturii, care s'a deschis de ninsoarea de astănoapte. N'am avut mult timp, pentru că zăpada începuse a se topi încă de dimineață și eram curios, ce voi putea descifra din hieroglifile

desenate de picioarele vântului pe pânza albă a zăpezii. Pornesc de către Prisaca pe plaiul spre